

1 2009
13324к

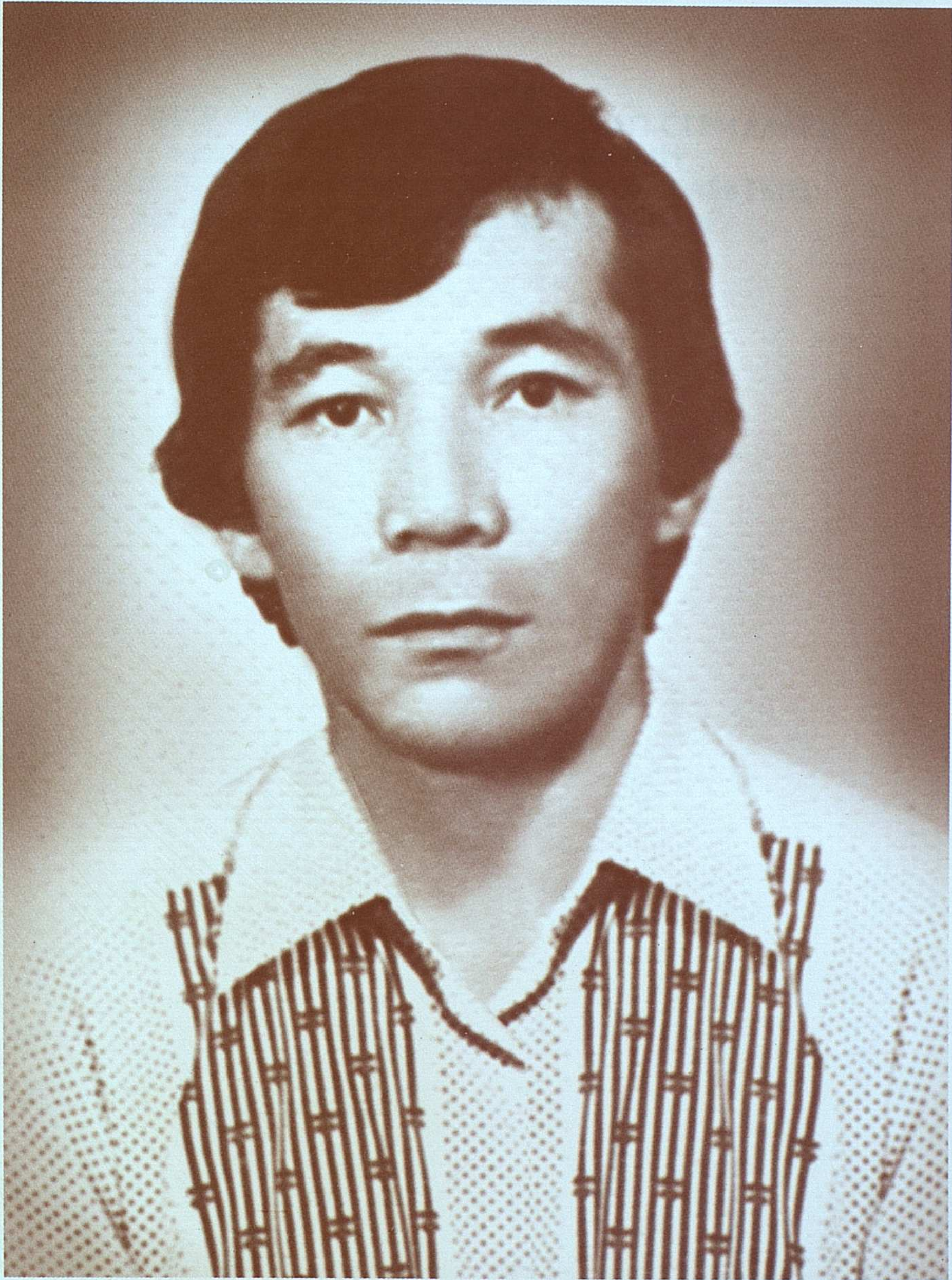
СЫРДАРИЯ КІТАПХАНАСЫ

СЕЙСЕН
МҰХТАРҰЛЫ

ҚАРАТАУЫМ –
АҚ ОТАУЫМ

"MADENI MURA"
MEMLEKETTİK BAĞDARLAMASYNYŇ KİTAP SERIYALARY
QAZAQSTAN RESPUBLIKASYNYŇ
TUNĜYSH PREZIDENTI NURSULTAN NAZARBAEVTYŇ
BASTAMASY BOIYNŞA SHYFARYLDY

"MADENI MURA"
MEMLEKETTİK BAĞDARLAMASYNYŇ KİTAP SERIYALARY
QAZAQSTAN RESPUBLIKASYNYŇ
TUNĜYŞI PREZIDENTI NURSULTAN NAZARBAEVTYŇ
BASTAMASY BOIYNŞA ŞYĜARYLDY

Редакция алқасы

Құл-Мұхаммед М.А., *төраға*

Алматов А.

Әбдікәрімов Ш.

Әлжік О.

Бердібаев Р.

Досжан Д.

Кәрібозұлы Б., *жауапты редактор*

Қасқабасов С.

Қоңыратбаев Т.

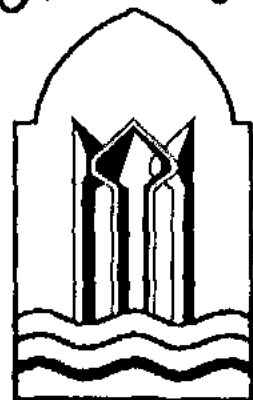
Момынбаев Б.

Оразбай И.

Рахматулла Ж.

Сейсекеева К.

№ 2009/13324к

СЫРДАРИЯ КІТАПХАНАСЫ

ҚЫЗЫЛОРДА ОБЛЫСЫНЫҢ ӘКІМДІГІ
ҚОРҚЫТ АТА АТЫНДАҒЫ
ҚЫЗЫЛОРДА МЕМЛЕКЕТТІК УНИВЕРСИТЕТІ

СЕЙСЕН
МҰХТАРҰЛЫ

ҚАРАТАУЫМ –
АҚ ОТАУЫМ

“ФОЛИАНТ” БАСПАСЫ
АСТАНА-2008

ББК 84 (5 Қаз)-7
М 88

Кітап Қорқыт Ата атындағы Қызылорда мемлекеттік университетінің жанындағы «Халықаралық Қорқыт Ата мұраларын ғылыми-зерттеу орталығы» қоғамдық бірлестігінде дайындалып, баспаға университет Ғылыми Кеңесінің шешімімен ұсынылды

Пікір жазғандар:

- О.Мақсұт – Қызылорда облыстық «Сыр бойы» газеті бас редакторының орынбасары;
- Ә.Рақымбекұлы – ақын, Қазақстан Жазушылар одағының мүшесі

М 88 Мұхтарұлы Сейсен.

Қаратауым – ақ отауым. – Астана: Фолиант, 2008. – 368 б.

ISBN 9965-35-379-4

«Сырдария кітапханасының» құрамында беріліп отырған ақын Сейсен Мұхтарұлының (1946-1999) «Қаратауым – ақ отауым» атты бұл кітабына оның әр кезде жазылған өлеңдерінің ең таңдаулылары енгізіліп отыр. Ақынның әлемдік деңгейдегі бейнелеу өнерінің майталмандары Бекзат, Рембрандт, Винсент ван Гог және басқалар туралы поэмалары мен түркілердің түп атасы Қорқыт баба ғұмырын бейнелейтін «Күн желкен» дастанын да осы жинақтан оқуға болады.

Жыр жинағын оқу барысында Сейсен Мұхтарұлының қазақ өлеңінің мазмұны мен түрін байыта түсу бағытындағы ізденістері айқын аңғарылады.

Кітап көпшілік оқырман қауымға арналған.

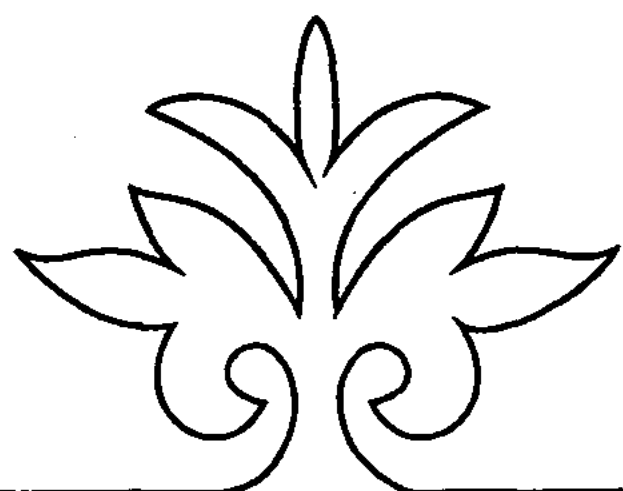

ББК 84 (5 Қаз)-7

ISBN 9965-35-379-4

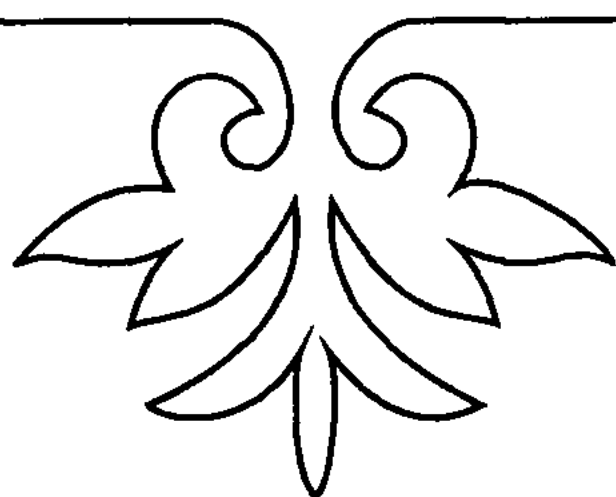
© Мұхтарұлы Сейсен, 2008

© «Фолиант» баспасы, 2008

Бірінші бөлім

МАХАББАТ СОҚПАҒЫ

АҢСАУ

Сағынғаннан сәулеге мен айналдым,
Аймалауға жүзінді,
Аймалауға көзінді.
Мен, себебі, жаза алмадым сезімді,
Айта алмадым айтам деген сөзімді,
Таусып болдым төзімді.
Төзбеген соң сәулеге мен айналдым.
Төзбеген соң самал желге айналдым,
Сипау үшін етіңнен,
Сүю үшін бетіңнен.

Мен, себебі, орын таппай қасыңнан,
Әлдеқашан ұсақталғам, шашылғам,
Шашылғанда гүл қауызым ашылған,
Содан кейін не өтпеді басымнан...

Сағыныштан жұлдызға мен айналдым,
Бар күнәнді кешіріп,
Қарау үшін тесіліп.
Сен, себебі, көз салушы ең алысқа,
Менің бейбақ көңілімді жаныштап.
Көңіл қоссақ өлердей ем қуаныштан:
Зарыққаннан жұлдызға мен айналдым.

Зарыққаннан қызғалдаққа айналдым,
Өсейін деп жолыңа,
Түсейін деп қолыңа.
Менен қашсаң жұлдыздарға қарама,
Сәулеге де, самалға да жолама.
Гүл теруге шыға көрме далаға,
Далада мен қызғалдаққа айналдым.

Түк шықпаса... Ауаға мен айналам,
 Бірге жүрем тәніңмен,
 Араласып қаныңмен.
 Ұсақталдым басты саған июмен,
 Сен өтерсің мені қайта жиюмен,
 Мен, себебі, әлсіз болдым сүюден,
 Сүйгендіктен ауаға мен айналам.

КЕРТОЛҒАУ

Сенемін ғой, сеніміңнің барына,
 Сүйіктіме қалай ғана сенбеспін.
 Мен секілді әкесін тағдыр жалмаған,
 Анасы өз қосағынан қалмаған;
 Достары да дос секілді, қастары да қас секілді болмаған,
 Мен секілді сорға біткен сояу қамыс сияқты,
 Жалғыз-жарым, саяқ жүрген тұяқты,
 Жаралғанмын кірпігінен жақсының
 «моласындай бақсының»
 Жеке-дара тұлғаның
 Жардан басқа кімі бар?
 Жан әлемін жардан басқа кім ұғар?
 Саған, жаным, қалай ғана сенбеспін?!
 Сен секілді іздемес те,
 Сағынбас та күнде ешкім.

Санамдағы панам тағы бір өзің,
 Жарым-дағы, зарым-дағы, жаным-дағы бір өзің.
 Асылым да, ғашығым да бір өзің,
 Ғұмырымда бір өзіңнен басқаны мен білмеспін.

Сен емес пе ең, жабырқасам жылайтын?
 Жабырқасаң пана көріп құшағыма құлайтын...
 Сен емес пе ең...
 Сен емес пе ең, жан ауырса жағдайымды сұрайтын?!
 Сен емес пе ең, жаңылғанда жалау болып жаныма?
 Қайтадан жол табарыма, табарыма риясыз сенетін.

Сен емес пе ең – алыстаса арамыз:
«Сенсіз күнім қалай ғана өтед...» – деп,
Жұдырықтай жұлдызымды жетектеп.
Бір мен үшін жаяу-жалпы келетін,
Бір мен үшін неге болса көнетін,
Сен емес пе ең,
Сен емес пе ең тағы да
Күнгейі мол ертеңіме сенетін,
Бір мені ойлап түн ұйқыңды бөлетін;
Кіндіктесің, бауырыңнан да,
Бауыр етің балаңнан да мені жақын көретін, –
Осы ойыңа өзің шексіз сенетін
Сен емес пе ең...

Сен емес пе ең,
Қоңыр қаздай жұп жазбай,
Қамшы саптай мына қысқа ғұмырды
еріңменен бірге өткізгің келетін,
сен емес пе ең.
Сен емес пе ең,
Жабырқасам жан қызуын ет денеме төгетін;
Барыма да, жоғыма да көнетін,
«Өзіңменен кешкен өмірім бақыт», – деп,
«Өзіңменен кешер ғұмырым бақыт», – деп,
Шағын ғана ошағыңның отының
мәңгі сөнбестігіне де, дұдамалсыз сенетін.

Өзіңсің ғой... Кім болғаным сенбесем?
Жаным, саған сенбей қалай күн кешем?
Отыз үшке келгендегі,
отыз үш көктем көргендегі сөзім бұл!
Көңілімде саған деген,
Өмірімде саған деген жасуындай иненің
күдігім жоқ, сезігім жоқ кезім бұл.
Тоқсан толғап көкірегіме түйгенім,
Осы ғана сүйгенім.

Сенем, сенем, сенбей қалай күн кешем?
Осылайша жазар ма едім сенбесем?!

Сүйгендерге жарасады ақиқатын жасырмау, –
 Құламасқа сенгендіктен томпаңдаған нәресте
 Қаз-қаз, қаз-қаз басады ғой аяғын
 Жүргенінен жығылғаны болғанымен басымдау.

Сенем, сенем, нәркүмәндік жүрегімнен тысқары;
 Отыз үште ұғындым ғой
 Сенім деген, сену деген күш барын.
 Ұғындым ғой – сенімнің
 бүкіл күдік атаулыны уысында ұстарын.

Көзім енді ашылды-ау?!
 Сүйгеннен соң ізгі ойыңды керек екен жасырмау.
 Уайымым да қазіргі, өткендегі қуанышымнан асылдау.
 Сен де сендің, сен де сендің өміріңе
 Болғанымен бақытынан уайымы басымдау.
 Білгеннен соң сенім деген күш барын,
 Ұғындым ғой дүние кілтін соның ғана ұстарын.

...Сенбегенмен кейде күмән келтіріп,
 Көңіл-күйге аумалы да төкпелі,
 Дегенге де жалаң ғана «сыйлап өтем тек сені»,
 Сенбесек те жар көзіне шөп салған жалпақ төтей, жұбайға,
 Аямайтын тауқымет пен тақсіретін шұнақ, соқыр Құдайға,
 Жетпегенмен көзіміз Құдайдан да күдіретті ғарыштың
 тылсым күші барына,
 Сенеміз ғой, риясыз сенеміз,
 жұдырықтай жүрегі бар адамның махаббаты мен арына.

Шек келтірсек, күмәндансақ аққа біз,
 Махаббатты санар болсақ жоққа біз,
 Мағынасы болмас еді өмірдің;
 Келешекке күмәндансақ – туар-ау деп не бір күн,
 Мәні жоқтай көрінбей ме өмірдің.

Сенем, сенем, сенім – ұлы ұғымым,
 Сенгендіктен санамаймын мұны мін,
 Сенім – менің жаңа ашқан ілімім.
 «...Біз баспаған Балқан тауды басар», – деп,
 «Бізден-дағы бақытты өмір жасар», – деп,

«Сенімімізге сенім ғана қосар», – деп,
періштедей перзент көрдік несіне?
Неге ғана солар үшін сұрадық біз несібе?
Улар болсақ күмәнмен сүттен таза ұғымын!..

Сен сұрарсың:

«...сенген болсаң сенім деген қасиетті сөздің бұл ұлы ұлағатына;
Мұның не деп... Күмәның ба, адал махаббатыма,
Бұрын мұндай емес ең,
Қызғандың деп неге сен?»

Рас, жаным, біз бажайлай қарасақ,
Сүйгендерде қызғаныштың,
өзек өртер қызғаныштың болатыны рас-ақ.
Махаббаттай бақыты асқақ, бас айналар биіктен
сүйгенге тән, сүйгенге тән күйікпен
Не болар ек құласақ?
Қабағымыз ашылмас-ау,
Қайта көңіл қосылмас-ау, қоя алмаспыз жыласақ.

Дейсің, дерсің: «...Қызғанасың неге сен,
Көңіліңе кірбің салған емес ем.
Етіме ет боп кірікпедің демесең».
Өмір серік – жолдасым,
Қызғаншақтың тұла бойын басып тұрар қорғасын.
Болғандай боп көрінер де болмасың,
Қан қысымы солқылдатар күре тамыр арнасын,
Бірақ мұны, сенімсіздік деме сен.

Адам жаны таңғажайып, сыр тұнған,
Ауық-ауық астаң-кестең бұлқынған.
Сую атты табиғаттың сыйының
Осы болар жойқын күші жұлқынған.
Не де болса, тегеуріні темір үзер күш бар ғой
Бөлек тұрған бойыңдағы ырқыңнан.

Сенгейсің, сен сенімімнің барына,
Мен секілді жақын болмас енді ешкім.
Сондықтан да саған ашық тілдестім,
Сен де сүйсең қалай ғана сенбессің?

Болған болса күмәнің,
 Өзің түгіл өзіңнен де қызғанған
 Мақтаныңды – пәк тәніңді...
 «Өз отауым болад», – деп,
 «Басыма бақ қонад», – деп
 ақ төсіңді ұрпағына басқаның,
 сенім емей немене еді, айқара кеп ашқаның.
 Сенім емей немене еді,
 өз еркіңмен, тал шыбығым, бал шырының тосқаның...

Сенем, сенем сенбей қалай күн кешем?
 Мұнан кейін жүре алам ба жер басып?
 Сенем, жарым, өзіңе,
 Сенем сенің түн жамылып айтқан жылы сөзіңе.
 Көңілімде саған деген сенімсіздік болмаған.

Анасың ғой, сенбеуіме бола ма?
 Күдігімді жеңбеуіме бола ма?..
 Өн бойынан өмір-өркен өргізген, –
 Анасың ғой – фәни жалған жомарттығын көргізген;
 Жер деп білсек ұлағатты тіршіліктің анасы,
 ғұмырысың сен оның – өмірге өмір жалғаған;
 Ер кісінің жардан басқа кімі бар?
 Құлақ салшы, сөзіме.
 Жан әлемін жардан өзге кім ұғар?
 Анасың ғой, өмірге өмір жалғаған,
 жалғызы үшін шыбын жанын жалдаған.
 Сенбеуіме бола ма, айтшы, жаным, өзіңе? –
 Мәңгі жасаң тіршіліктің нағыз қайнар көзіне;
 Сенем, сенем, саған деген жүрегімде мысқал күдік
 болмаған,
 Сенімімді сенімменен жалғағам.

МЕН БАРМЫН

Қырдан ашшы, қырдан ассаң белең бар,
 Белең ассаң жеңгелерің алаңдар,
 Ғашықтардың пәк жүрегін ұқпайтын,
 Ғайбат сөзді көбейтер-ау, жамандар.
 Шайлықпасын ниетің,
 Өміріңді бақытты етер шамам бар.

Қырдан асшы, қырдан ассаң ғалам бар,
Қуанышың бар, жасыра айтар налаң бар.
Сен келмесең жарылқайды деймісің,
Жаңа ай маған айбалтадай жалаңдар.
Көз жасыммен сусындар,
Белеңдегі қызғалдақты алаңдар.

Жасқанбашы, қырдан ассаң мен бармын,
Бездірген бәрін жамандықтардың, мұң-зардың.
Махаббатын жаңғырықтыра жариялап,
Көшірген мұзын көкшулан ана шыңдардың...
Аса бер қырдан, жүрегім бар, сосын мен бармын.

О, АЙНАЛАЙЫНЫМ

Балаң қалпың махаббатты сөз етсең,
Адалдықты, тәттілікті шақырдым,
Періштедей ақылдым.

Ұққың келсе алақұйын жанымды,
Тебіреніп жаңа жырды бастадым,
Алатаудай асқағым.

Жат ұғынып, іздей көрме кінәрат,
Кіріптар боп сүйгенім бе жазығым,
Арманымдай нәзігім.

Жүздескенде ұлпа сезім тербеді,
Тілегімнің жия алмадым айылын...
О, Айналайыным,
О, Айналанайым.

ОЛ ЖӘНЕ МЕН

Суынсақ та қиыса алмай тұрған ек,
Қараталдың жапырағы, үзіліп кеттің.
Менің сүйгенімнің
Сол түні адалдығы бұзылып кетті,
Қаным қарайып қызынып кеттім.

Махаббатқа тазалығымнан
Көңілімді жия алмадым,
Ол мені
Бұрынғыдай емірене сүйе алмады.

Қараталдың жапырағы,
Бұлтақтан сыңсып құлағаныңды көрдім.
Сен: қыздың қалай жылағанын,
Менің қалай жылағанымды көрдің.

Неге жолығып жүрдің дейсің бе,
Ау, Қараталдың жапырағы.
Мен: бұрынғы адал сезімімді іздеп келіп жүрдім,
Ол қыз сені іздеп келіп жүрді.

СҮЙІКТІМ

Сүйіктім,
Осы кездерде сағаттың сыртылы да
елеңдететін болып жүр.
Менің тұтамдай өмірімді санап тұр емес пе?
Бүгін шошып ояндым.
Түсімде:
Арманым – бақыт құсы болып,
Жалқаулығым – шайтан болып,
Кежірлігім – жын болып,
Халқым – Тәңір болып,
Достарым – қанатымен су сепкен
қарлығаш болып,
Әкем – жарығын аямаған күн болып,
Анам – аялаған жер болып,
Сен – періште болып көріндің, сүйіктім.
Табиғаттың маған сыйлаған қас қағым уақытында
асқақ мақсатым үшін күресіп, көксегеніме жетіп,
көрер қызығым мен соған жетудегі мекнатымды
атқарып үлгеруім керек емес пе?
«Өмір – көз ашып, жұмғанша», – дейді ғой,
Сүйіктім.

БҰЛАҚ

Бұлақ,
Жалаңаш жерді аймалауға асығасың ба?
Арланбайсың, биіктен төмендеуге.
Қыздардан көңілім жасығасын ба,
Ұяламын соңынан сүмеңдеуге.

Бұлақ,
Таудың мұзды кеудесін қырқып ағасың,
Қалай шыдайсың, тоғанға тіреліп тоқтағаныңда...
Заулап келем, сағыныш кеудемді жұлқылағасын,
Шынымен ғашық боп қалғаным ба?

Бұлақ,
Сіңісіп кетуге құрдымды сағынасың ба?
Табиғат заңына бағынасың ба?
Мен жаңылыссам жаңылысармын
Сүйем деген сөздің мағынасында.

СЕЗІНУ

Қап-қара көз, қалай жылы естіледі бұл өзі,
Нәзік ырғақ тұр шығып.
Қап-қара көз, үмітінді үзеді,
Жалғанасың ақ шапақ боп ынтығып.

Үмітің – ақ, қыздың көзі қап-қара,
Нәзік-нәзік қаралық қой кірпік бір.
Әні сұлу, сұлудағы шаш қара,
Қаралықтан сиқыр көрік ыршып тұр.

Қыз жүзінде қара қалды, ақ қалды,
Дәл осыдан сұлулықтар еш етпес.
Көңілімде сезім қалды үлпілдеген мақпалдың,
Жұмсақтығы іспеттес.

ТАҒЫ БІР КӨКТЕМ

Іздеп келе жатыр мені ақ сәуле,
Шашыраған алыстағы жұлдыздан.
Хат та келе жатыр маған бір қыздан,
Жете ме екен, жетпей ме екен, білмедім...

Таудан аққан мөлдір бұлақ мені іздеп,
Табыса алмай кеткен екен құм кезіп,
Ару болса, жетелеумен маған қарай күнде өзін,
Пәк үмітін үзген екен жолшыбай.
Өзен болса, болған екен тамшыдай,
Сәуле-дағы өзін-өзі қамшылай.

Бағытынан ауытқуға аз қапты,
Өкпелеп қыз хат жалғасын жазбапты.
Игі болды бәріңді де тапқаным,
Мөлдір бұлақ – ақ таңым,
Ару жырым – мақтаным,
Қыз – балалық шақтарым!
Аралайық тобымызды жазбастан,
Ақ сәулелі тағы көктем бақтарын.

ӨКІНІШІМ ҚАЛМАДЫ

Көз көрмеген аруды мың тіледім.
Бір тілеуім болмады, күрсінемін.
Несіне мен соншама күрсінемін?
Ақиқат қой ертең-ақ сілкінерім.

Жетіп болмас арманды мың аңсадым,
Жетеледі жел қайық, мұнар сағым.
Жетеледі, несіне жетеледі?
Ұстатпайтын болған соң толарсағын.

Ұйқысыздық. Ертеңді көкседім мен.
Шабыт сыңар. Мен жалғыз... Тек сенімен
Ене бердім тәтті ойдың құшағына,
Өкінішім қалмады есте мүлдем.

ЖЫЛАП ОТЫР КЕЛІНШЕК

Кіл күйбеңнен шығар, мүмкін, жеріген,
Не болмаса, салқын тартқан ерінен,
Қатқыл сөйлеп бұзған біреу көңілін,
Не жоғалтқан жолдасына сенімін,
Жалғыз өзі жылап отыр келіншек.

Есіне алды, не болмаса, анасын,
Аңсады ма шетінеген баласын?
Не болғанын кім біледі, кім білген...
Мүмкін ерден ажырасып үлгерген,
Өксіп-өксіп, жылап отыр келіншек.

Еске алды ма ләззатты бір шақтарын,
Ұқты ма әлде өмірі өтіп жатқанын?
Не болғанын кім біледі, кім білген...
Ылаңы ма, күйігі ме ақшаның?
Жалғыз өзі жылап отыр келіншек.

Әзіршеге жеңіл пальто жетердей,
Ренжіткен, бәлкім, ішік әпермей...
Кім біледі, бөлек шығар зары оның?..
Бұл өмірден аттанды ма жары оның?..
Өксіп-өксіп, жылап отыр келіншек.

ҰҒЫНУ

Ағып жатты Сэлэнгэ алға ұмтылып,
Ағыстары саябыр, солғын, тұнық.
Бейкүнә қыз: «Сүйем», – деп аймалайды,
Бойдақ тұрды беймаза, қол қусырып.

«Қарашы, – деп өтінді жігітке қыз, –
Қос өзен секілдіміз тірлікте біз.
Екеуміз екі арнамен ағып келіп,
Неліктен айырылмастай бірліктеміз.

Бұл мүмкін басы шығар жақсылықтың?..
 Немесе қыз шығармын пәс қылықты.
 Қуаныш па, немесе қайғы ма екен?..
 Еріксізден көзіме жас тұнып тұр».

Аспан болса жүзіне іліп тұман,
 Қас қағым... Ай жоғалды күліп тұрған.
 Сэлэнгэ дидарына мұз қармады,
 Секілді сезімдерін шынықтырған.

«Тыңда, – деді, өрекіп жігіт қызға,
 Әлдене аңсап, ашқылтым үміт қозғап,
 – Бүгін бірге қонуға рахым ет,
 Бос арманмен елітіп уақыт созбай».

Білмедім келісті олар, келіспеді,
 Сэлэнгэ құшақ аша өрістеді.
 Жер жайылды өзенге төсек болып,
 Өзен жерді емірене иіскеді.

ДОСЫМ-АУ, БІР СЫРЫМ БАР

Досым-ау, бір сырым бар, тыңда деймін,
 Қатын біткен өзәзіл, жын ба деймін.
 Жын ба деймін, пиғылын жасыратын,
 Пері-ау деймін, тыншыңды қашыратын.

Түн ортасы... жатыр ем төсегімде,
 Кенеттен қақты әлдекім есігімді.
 Іштей сыбап, есікті ашып қалсам,
 Көрші әйел. Көршіге кешірімді.

Өзім сенбей көзіммен көргеніме,
 Деп сұрадым: – Күйеуің келмеді ме?
 – Еркек шығар деп келдім, есік қағып,
 Бір кештік жарайсың ғой ермегіме.

Сасып қалдым...
 – Айтқаның расың ба?!
 – Не, осылай мелшиіп тұрасың ба!
 Намысың бар сен дағы еркексің ғой,
 Болмайсың ба? Жоқ әлде ұрасың ба?

– Аяйын сен дегенде, шүкір, немді,
Жек көрмен ел қажетін бітіргенді.
Әттең, қазақ кісіге санамайды,
Біреудің құдығына түкіргенді.

Сонда ол айтты: – Сөгесің бекер мені,
Арам болсам батылым жетер ме еді.
Сені жарың алдайды... Менің байым
Көз алдымда қанша әйел әкелмеді.

Білесің ғой сөзімнің растығын,
Пәктігімді... Байымның ыластығын.
Шөп салайық көзіне біз де олардың,
Күйікке болар ма екен біраз тыным?..

Ынжық екем, ит екем, үндемедім,
Не өтірік, немесе, шын демедім.
Бір жыл болды... Бейнесі сол әйелдің
Ұйқымды қашырады күнде менің.

Сонда, досым сұрады: – Бар ма әлі?
– Жыл болды... Ажал оны жалмағалы.
Күйіктен өлді-ау деймін сол, бейшара,
Жиырма жеті жаста еді, бар болғаны.

– Күйеуі ше? Бар ма өзі? Қай шамада?
– Айтасың-ау, ондайды жау шаба ма!
Қырқын берер-берместен әйелінің
Бастық болды қатыны көп, дәу салаға.

КЕУДЕҢ АШЫҚ...

Кеудең ашық... Көрпең болса түріңкі,
Ұйықтап жатсың жайып тастап бұрымды.
Есігіңнің саңылауынан қарап ем,
Мазаны алып еркелігің бұрынғы.

Бәлки, бәлки, саған тәтті түс енді,
Балқытарлық бүкіл дене мүшеңді.
Күйік өртеп, ар аттарлық кезімде
Әрең жеңдім нәпсі деген кеселді.

Келді ме екен өзіңді-өзің алдағың,
Түсініксіз неге қолқа салғаның.
Ағын судай бұрып кете алмадым,
Құйын-сынды түріп кете алмадым.

Аяқ асты өртенбедім, жанбадым,
Шошынғам жоқ, есімнен де танбадым.
Таң атқанша көз ілмедім елегзіп,
Не ұйқыға, не ләззатқа қанбадым.

ЕСЕЮ

Сілтідейін тұнып қалған,
Көңілімде құлыпталған,
Айтпағаным көп еді...
Толқын болып қайта соқтың,
Өліп-талып бөгедім.

От қарыды жүрегімді,
Жел әкетті тілегімді.

Тасқынында талды қармап,
Бөсеңсісең жолды барлап,
Талықсыдым, есімді еш жыя алмай.
Жабырқадым, жалаң, құрғақ қиялдай.

Үмітіме сеніп едім,
Ақталмады, еңіредім.

Жан сырынды ашпағасын,
Өксігімді баспағасын,
Бұлтқа айналдым, сүйіктім.
Жауын болып, жауу үшін күйіктен.

Жібімедің, босамадың,
Жанарыңа жас алмадың.

Жақындап кеп дәл қасыма,
Жаңа тамған көз жасыма
Жігітіңнің көлеңкесін түсірдің.
Лағынет айтып ақымақтығым үшін мың,
Өмір-бақи сүймесінді түсіндім.

Пейішімді тозақ етіп,
Қарадыңдар мазақ етіп.

Жарқабағым жапырылған күн туды.
Үйренем деп ұмытуды,
Көз жасымнан көлеңкеңді мың құдым.
Бір отыңа күйген күйі,
Жұдырығымды түйген күйі,
Оң мен солды ажыраттым, ойландым,
Күйректігім батылдыққа айналды.

НАР ТӘУЕКЕЛ

Сүйіктім, таппассың мендей ақынды,
Қатыспайтынды қатыспайтынмен қатыстыратын.
Сенің атыңды
Сұлулық «Құдайының» атымен шатыстыратын.

Жақсы есім, жақсы атаудың
жаттанды бәрі екен тек.
Гүлім, қонымды етіп қалай атаймын?..
Сені риза етем деп,
Өлеңнің бір қатарын он бес буынға апардым.
Қызуын алып лапылды,ң,
Тәттісін тердім сөздің деп
Оп-оңай жазар өлеңді қиналып жазып жатырмын,
Көңіліңнен шыққым келгенін сездің бе?

Арнау жырға бұл алғашқы сапарым,
Тебіренісімді ұғуыңды өтінем.
Ойымды нығыр айтам деп,
Жаттанды буыннан тұратын өлең қатарын
Соза-соза парақтың шығарып жібердім шетінен.

СЕН МЕНІ КЕШІРЕСІҢ

Сен мені кешіресің,
Жер бетімен сарқыла су аққанша,
Құзар шыңды уақыт құлатқанша,
Шақырғанмен өткенді жылап қанша
Оралмаса, азабың құлақтанса,
Сені мені кешіресің.

Сені мені кешіресің,
Жер бетінде ізгілік ой барында,
Қан қозғалса болғаны өн бойымда.
Бұл өмірге мезі боп тойғанымда,
Бұлқынғанын жүрегім қойғанында,
Сені мені кешіресің.

Сені мені кешіресің,
Аз да болса бойыңда арың барда,
Өз көңілің ағынан жарылғанда,
Бос ғұмырдан тынысың тарылғанда,
Жалғандықтан жан дүниен арылғанда,
Сені мені кешіресің.

Кешіресің – бәрі де кеш болғанда,
Өмір өтіп... Естелік басталғанда.
Жетер-жетпей жығылып ащы арманға,
Етегіңе еңіремей жас толғанда
Сені мені кешіресің.

Кешіресің күнәнді маған артып,
Қалмағанда көңілде жаңарар түк.

ҚАЙТА ТУҒАН МАХАББАТ

Күн өтсін мейлі, жыл өтсін мейлі,
Жетелер саған нұр арман,
Іңкөрлікпенен, ынтызарлықтан құралған.

Ойың да таза, бойың да таза,
Мүшелі келген мүсінің...
Ет-бауырын езер, көз жауын алар кісінің.